

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 19560/2022
11.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Мирјане Андријашевић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца Акционарског друштва за осигурање „Generali osiguranje Srbija“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Александар Ђорђевић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Момо Брајовић, адвокат из ..., ради регреса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1246/21 од 12.01.2022. године, у седници већа одржаној 11.05.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1246/21 од 12.01.2022. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 2975/17 од 28.11.2018. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезан је тужени да тужиоцу, на име регреса, исплати износ од 1.105.000,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 552.500,00 динара од 18.04.2014. године до исплате и на износ од 552.500,00 динара од 25.10.2014. године до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 166.250,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца да му се на досуђени износ накнаде трошкова парничног поступка досуди законска затезна камата од дана пресуђења до наступања услова за извршност пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1246/21 од 12.01.2022. године, ставовима првим и другим изреке, првостепена пресуда је преиначена у ставовима првом и другом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту. ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, дана ...2013. године на подручју Општине Смедерево у месту ..., дошло је до саобраћајног удеса у коме је учествовао возач ББ, управљајући под дејством алкохола у крви у висини од 2,22 промила, моторним возилом „Opel ...“ рег.бр. ..., у власништву туженог и ВВ, у својству пешака који је критичном приликом претрпео тешке телесне повреде. Тужилац је оштећеном ВВ на име накнаде штете из штетног догађаја – и то нематеријалне штете за душевне болове и умањење животне активности од 40% признао износ од 640.000,00 динара, на име накнаде штете за претрпљени физички бол 200.000,00 динара, на име накнаде штете за претрпљени страх 150.000,00 динара и на име претрпљених душевних болова због наружености 115.000,00 динара, укупно 1.105.000,00 динара и наведене новчане износе исплатио у два дела 16.04.2014. године и 21.10.2014. године у износу од по 552.500,00 динара. Тужени је возило „Opel ...“ рег.бр. ... продао 01.05.2012. године непарничару ГГ који је потом то возило продао купцу ДД 01.06.2012. године, закључивши са њим писани уговор о купопродаји.

На овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је применио материјално право из одредби чл. 174, 200. и 939. Закона о облигационим односима и члана 11. Правилника о регистрацији моторних и прикључних возила („Службени гласник РС“, бр. 69/10...121/12) и закључио да је тужбени захтев основан. Према датим разлозима, из записника о увиђају, који је јавна исправа и који садржи у себи истините чињенице, произлази да је тужени на дан саобраћајног удеса и настанка штетног догађаја ...2013. године био власник моторног возила којим је управљао ББ, па је у обавези да тужиоцу на име регреса, исплати износ који је тужилац као осигуравач исплатио, на име накнаде штете, трећем оштећеном лицу ВВ у саобраћајном удесу проузрокованом од стране ББ, који је управљао возилом у власништву туженог, осигураном код тужиоца по основу уговора о осигурању од аутоодговорности, под дејством алкохола у крви, због чега је изгубио право на осигуравајућу заштиту.

Насупрот становишту првостепеног суда, правилно је другостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање применио материјално права из одредби члана Закона о основама својинскоправних односа, Закона о облигационим односима и Правилника о регистрацији моторних и прикључних возила и правилно оценио да тужбени захтев није основан, због чега је првостепену пресуду преиначио и одбио тужбени захтев.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права.

Одредбом члана 34. Закона о основама својинскоправних односа прописано је да се право својине на покретној ствари стиче на основу правног посла и предајом те ствари у државину тужиоца, а чланом 67. Закона о облигационим односима да

закључење уговора не подлеже никаквој форми, осим ако је законом другачије одређено.

Из наведеног произлази да се право својине на возилу, као покретној ствари, стиче самом предајом, односно ступањем у државину возила на основу члана 34. Закона о основама својинскоправних односа и да сходно начелу консенсуализма предвиђеном у члану 67. став 1. ЗОО такав правни посао не мора бити закључен у писменој форми.

У конкретном случају, тужени је моторно возило којим је критичном приликом ...2013. године управљао ББ продао усменим уговором о купопродаји 01.05.2012. године ГГ (који је потом 01.06.2012. године возило продао ДД, закључивши са њим писани уговор о купопродаји). Закључењем усменог уговора о купопродаји возила од 01.05.2012. године тужени је пуноважно располагао својим правом својине на возилу у корист ГГ као купца, па се не може сматрати власником и имаоцем предметног путничког возила као опасне ствари у моменту саобраћајног удеса и настанка штете, нити су у односу на њега испуњени услови за заснивање одговорности из члана 174. ЗОО, што и тужбени захтев за регрес према тужиоцу чини неоснованим, како је то правилно закључио другостепени суд.

Без утицаја је на оцену о основаности тужбеног захтева чињеница да је у време штетног догађаја у саобраћајној дозволи тужени био регистрован као власник возила. Чланом 32. Закона о обавезном осигурању у саобраћају прописано је да ако се у току важења уговора о осигурању од аутоодговорности промени власник моторног возила, права и обавезе из тог уговора прелазе на новог власника и трају до истека текућег периода осигурања. Регистрација возила уз претходни технички преглед његове исправности врши се у циљу осигурања безбедности саобраћаја, а не заснивања власништва и не представља битан елемент уговора којим би се стекло право својине моторног возила, већ је она неопходна за регулисање административно-правног односа, у смислу одредби чланова Правилника о регистрацији моторних и прикључних возила.

Врховни суд је ценио и остале наводе ревизије, којима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде. Одлука о тужбеном захтеву је донета правилном применом материјалног права, за коју су дати доволни и јасни разлози, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Ревизија оспорава и правилност утврђеног чињеничног стања и ставља примедбе на оцену доказа из члана 8. ЗПП, због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни суд је применом члана 414. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**